

Op de ambtelijke werkvloer was Pieter het vleesgeworden chagrijn.

Niets en niemand deugde. De royale beloning aan het eind van de maand verzachtte het dagelijkse bureaucratische leed, maar daar was volgens hem dan ook wel alles mee gezegd. Gelukkig was er een leven naast het kantoor en daarin wijdde hij zich aan een milieubewust bestaan.

Pieter ging een nieuw huis bouwen. Dat onderkomen moest voldoen aan de nieuwste inzichten op het gebied van energiebesparing. Toen het huis klaar was, nodigde hij een stel vrienden en collega's uit voor een bezichtiging.

Bij de oprit stonden al twee palen met zonnepanelen. Eenmaal binnen werden we meteen naar de machinekamer geleid. Dat was niet zo maar wat; het aangevoerde aardgas werd op ingenieuze wijze verdeeld en verbrand. Er waren warmtewisselaars, ja zelfs warmte, opgevangen van de open haard boven, werd hier naartoe teruggevoerd en opnieuw gebruikt in andere systemen.

Kachels vonden de dagelijks van kantoor meegebrachte stapels rapporten blijkbaar een lekkernij. Eindeloos kon je bijvullen. Elke dag een achterbak van de auto vol. Het plafond van de grote woonkamer kon met een druk op de knop open –in geval van mooi en warm weer was dat een bron van nieuwe, op te sparen energie.

En zo ging het door. Bij elke volgende trouvaille raakte de gastheer weer meer enthousiast over zijn energie-implantaties. Orakelend en gesticulerend onthulde hij het ene energiegeheim na het andere.

Na ruim drie kwartier bewonderende aandacht waren we wel rond en kwam de hamvraag op tafel. “Wat bespaar je nou met al deze systemen?” Het gezicht van Pieter betrok een beetje.

Het produceren, opvangen, verwerken en opnieuw inzetten van warmte geschiedde weliswaar onder de meest gunstige omstandigheden bij zijn systemen, maar kostte op zich toch ook wel weer de nodige energie, zo legde hij uit. Om er tenslotte mistroostig aan toe te voegen: “Eigenlijk heb ik nog nooit zulke hoge energierekeningen gehad als tegenwoordig.”

* vliegklaar

Pieter was ook amateurvliegenier. Zijn gevoel voor energiezuinig beleid liet hem daarbij wel eens in de steek.

Zwartkijkend als altijd hield hij me op een dag in de gang staande. “Ga je het komend weekend naar die energiebesparingsconferentie in Noordwijk?” Ik antwoordde dat ik dat van plan was. Of ik zin had met hem mee te vliegen in zijn vliegmachientje ! Zijn gezichtsuitdrukking gaf meer gekweldheid weer dan goede hoop, maar ik zei toch maar ja. Beter met z’n tweeën dan alleen, als dat ding toch

vliegt.

Voor we konden vliegen controleerde Pieter uiterst nauwgezet alle details van het vliegtuigje. Zo exact hij was, zo boos en gramstorig keek hij er ook bij. Alsof een vijand tot op het bot moest worden gefileerd.

Eindelijk was hij vliegklaar. Bars wees hij me waar ik moest zitten: schuin achter hem.

Pieter startte de motor, joeg het gas aan, op naar de runway, nog meer snelheid en hupsakee daar gingen we de lucht in. Pilot Pieter grijpt vervolgens gretig een microfoon, hangt die voor zijn mond, draait zich om naar mij, één en al brede glimlach, en schalt: “Ladies and gentlemen, this is your captain speaking ! Welcome on board !”

Jantje huilt, Jantje lacht; Pieter pruilt, Pieter pleziert....